

List Preláta v marci

Mesiac marec má vždy mimoriadny nádych, pretože oslavujeme sviatok Zvestovania Pána a slávnosť svätého Jozefa. Panna Mária a svätý Jozef sú dve postavy, ktoré žiaria vďaka svojej vernosti Božiemu plánu a ktoré splnili všetko, čo od nich Pán chcel, pretože vedeli milovať z celého srdca.

01.03.2014

Moji milovaní, nech Pán ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Mesiac marec má vždy mimoriadne nádych, pretože oslavujeme sviatok Zvestovania Pána a slávnosť svätého Jozefa. Panna Mária a svätý Jozef sú dve postavy, ktoré žiaria vďaka svojej vernosti Božiemu plánu a ktoré splnili všetko, čo od nich Pán chcel, pretože vedeli milovať z celého srdca.

Tento rok si navyše pripomíname sté výročie narodenia dona Álvara a dvadsiate výročie jeho *dies náta*lis, jeho prechodu do neba. Táto nadprirodzená i ľudská čnosť vernosti žiari v jeho živote ako jasná perla. Neskôr, 28. marca, nám tiež výročie kňazskej vysviacky nášho Otca hovorí o úplnej oddanosti Božiemu volaniu, o ***nedotknuteľnej, pevnej, panenskej, radostnej, nepochybnej vernosti viere, čistote a ceste***[1]. Je preto logické, že počas týchto týždňov uvažujeme v našom hlbokom osobnom spytovaní plnom vďačnosti o tom, aká je naša odved'

na Božie volanie, ktoré každý jeden z nás dostal.

Začiatok pôstnej doby, teraz už veľmi blízky, nás nabáda, aby sme rozhodne kráčali po tejto ceste. Je to liturgický čas, ktorý ***nás stavia pred tieto zásadné otázky: Rastiem vo vernosti Kristovi? V túžbe po svätosti? Vo veľkorysosti v apoštoláte v mojom každodennom živote, v mojej obvykle práci medzi mojimi kolegami?***[2] Usilujme sa – taktiež v ostatných obdobiach roka – o intenzívnejšiu modlitbu, o veľkorysejšie umŕtvovanie, o časté preukazovanie duchovných i telesných skutkov milosrdenstva, ktoré – ako skutky vedené vierou a láskou – sú mocným podnetom pre našu túžbu byť vernými. Nie je to otázka citov, ale horlivého úsilia zamilovanej duše, a to aj v momente únavy, ťarchy nášho biedneho ja.

Zostáva už len pár dní do stého výročia nášho milovaného dona Álvara. Už od začiatku tohto roku sme mali tento dátum, 11. marec, veľmi na pamäti. Náš pohľad sa upieral na príklad tohto syna svätého Josemaríu, ktorý sa úplne odovzdal a ktorý dokázal obdivuhodným spôsobom stelesniť ducha Opus Dei. Dekrét, ktorým Cirkev uznáva jeho čnosti, potvrdzuje, že jeho najcharakteristickejšou črtou bola „nesporná vernosť v prvom rade Bohu v okamžitom a veľkorysom plnení jeho vôle, vernosť Cirkvi a pápežovi, vernosť kňazstvu, vernosť kresťanskému povolaniu v každom okamihu a v každej životnej situácii“[3]. A končí tým, že život dona Álvara je „príkladom lásky a vernosti pre všetkých kresťanov“[4].

Vernosť človeka je úzko spojená s vernosťou Boha, ktorý je *vo všetkých svojich slovách pravdivý a svätý vo všetkých svojich skutkoch*[5]. Keď

Sväté písmo predkladá dejiny praotcov a spravodlivých Starého zákona, **kladie dôraz na podstatný aspekt ich viery. Viera sa prejavuje nielen ako cesta, ale aj ako budovanie, ako príprava miesta, na ktorom by človek mohol bývať spolu s inými (...).** Tak vo vzťahu s vierou povstáva nová spoľahlivosť, nová pevnosť, ktorú môže dať len Boh[6].

Osoba dona Álvaro je zapísaná v tomto dlhom reťazci mužov a žien oddaných Bohu – od Abraháma a Mojžiša až po svätých Nového zákona –, ktorý sa usilovali zasvätiť celý svoj život splneniu úlohy, ktorú dostali. Nič ich nemohlo ani o kúsok oddialiť od Božích prianí, ani vonkajšie, ani vnútorné ťažkosti, ani trápenia, prenasledovania ..., pretože boli pevne ukotvení v milovanej Božej vôli.

Od Abraháma sa očakáva, aby sa zveril tomuto Slovu. Viera chápe, že slovo, skutočnosť zdanlivo nestála a prechodná, sa v prípade, keď ho vyslovuje verný Boh, stáva tým najistejším a najstálejším, čo môže existovať, teda tým, čo umožňuje kontinuitu nášho kráčania v čase. Viera prijíma toto Slovo ako pevnú skalú, na ktorej možno vybudovať pevné základy[7]. A ako povedal Benedikt XVI., „vytrvanie vo vernosti po celý čas je pomenovaním lásky“[8].

Vždy, keď sa oslavovalo nejaké významné výročie, don Álvaro sa zvykol obrátiť na Pána s touto modlitbou: „Ďakujem, prepáč, pomáhaj mi viac“. Preto je logické myslieť si, že by sa takto zachoval aj pri svojom stom výročí narodenia. Tieto slová môžu byť pre nás výbornou modlitbou ako sa obrátiť na Najsvätejšiu Trojicu: vzdávaním vďaky za prijaté

dobrodenia – je ich toľko!, oveľa viac ako si dokážeme predstaviť –, s prosbou o odpustenie za naše chyby a hriechy a s prosbou o pomoc, aby sme naďalej – stále viac a lepšie – slúžili ako dobrí a verní služobníci.

Pred rokmi, pri inom výročí tohto dňa, sa don Álvaro zamyslel nad rokmi, ktoré už ubehli. Jeho zamyslenia môžu poslúžiť aj nám v osobnom rozhovore s Pánom. A to hlavne v okamihu, keď sa pred našimi očami z akéhokoľvek dôvodu výraznejšie vyjavia naše chyby a slabosti. Boli to, a sú to slová, ktoré nás naplňajú nádejou. „Keď uvažujem nad knihou môjho života,“ hovoril „myslím na predchádzajúce stránky. Sú už obrátené, ale nie sú vyhodené v koši, pretože zostávajú pred Božími očami. Toľko dobrodení od Pána! Ešte pred mojím narodením mi pripravil zbožnú kresťanskú rodinu, ktorá mi poskytla dobrú výchovu. A neskôr toľko udalostí,

ktoré poznamenali môj život. A nad to všetko, stretnutie s naším Otcom, ktoré mi úplne zmenilo život, a to bleskovým spôsobom. A potom necelých štyridsať rokov blízkeho a stáleho kontaktu s naším zakladateľom ... “[9].

Aj na nás sa Pán pozerá s nekonečnou trpezlivosťou počas rokov, mesiacov, týždňov, a odpúšťa nám, pomáha a povzbudzuje nás. Navyše, aj keď ste mnohí z vás nepoznali nášho Otca, keď bol ešte tu na zemi, všetci ho môžete spoznať a stýkať sa s ním skrze jeho spisy a skrze dôverný rozhovor, ktorý túži viesť z neba s každou a s každým z vás. Spolu s duchom Opus Dei zanechal v našich rukách veľmi konkrétnu možnosť byť svätými, ak žijeme do hĺbky túto cestu, ktorú Pán ponúka mnohým ľuďom. S Božou pomocou, s orodovaním našej Najsvätejšej Matky a svätého Jozefa, svätého Josemaríu a toľkých iných

ľudí, ktorí už touto cestou prešli až k cieľu ... *póssumus*[10], taktiež aj my môžeme nasledovať túto cestu až do konca.

19. marec, slávnosť svätého Jozefa, nám tiež hovorí o obnovení našej odovzdanosti službe Bohu a dušiam. Pán volá už od večnosti všetkých kresťanov, aby sa stotožnili s Ježišom Kristom. A svätý Jozef je po Panne Márií osobou, ktorá najlepšie odpovedala na toto volanie: *je verný a múdry služobník, ktorého Pán ustanovil nad svojou rodinou*[11]. Preto je patrónom Cirkvi a Opus Dei a vzorom pre všetkých Kristových učeníkov.

Nikdy sa neunavím opakovať, že don Álvaro bol verným mužom: verným kresťanom, kňazom, biskupom. Svätý Josemaría poznamenal: ***Prial by som si, aby ste ho napodobňovali v mnohých veciach, ale predovšetkým v lojálnosti. Počas***

tolkých rokov jeho povolania mal veľa príležitostí, ľudsky povedané, aby sa nahneval, urazil, bol neverný. Ale vždy sa usmieval a bol neskutočne neverný, a to z nadprirodzených dôvodov a nie pre ľudské čnosti. Bolo by veľmi dobré, keby ste ho v tomto napodobňovali[12].

Jeho neustála, úplne nadprirodzená vytrvalosť bola zakorenená v ľudskej čnosti lojálnosti. Tejto čnosti sa naučil už v rodine, keď bol ešte malý, a ktorú neskôr v priebehu rokov ďalej rozvíjal. Ako je táto čnosť dôležitá! Veľa ľudí si neuvedomuje, že keď táto čnosť chýba, je nemožné žiť vo vzájomnej dôvere a stáva sa prakticky nemožné usporiadať a plodne spolunažívať na jednom spoločnom mieste. „Budme preto verný, dcéry a synovia moji. S onou nadprirodzenou vernosťou, ktorá je zároveň ľudskou lojálnosťou vlastnou zrelým mužom a ženám, ktorý

nechali bokom detinskej postoje a
jednajú so zmyslom pre
zodpovednosť a sú verní svojim
záväzkom“[13].

***Lojálnosť! Vernosť! Poctivosť! Vo
významných aj menej významných
veciach, v maličkostiach aj vo
velkých veciach. Chcieť bojovať, aj
keď sa niekedy zdá, že nechceme.
Ak príde niekedy chvíľa slabosti,
otvorte dušu dokorán a nechajte
sa opatrne viesť: dnes vystúpim o
dva schody, zajtra o štyri ...
Nasledujúci deň možno ani o
jeden, lebo sme zostali vysilený.
Ale chceme chcieť. Máme aspoň
túžbu mať túžbu. A to už je, deti,
bojovať***[14].

Je potrebné ovládať naše srdce a city,
usmerňovať ich prostredníctvom
rozumu osvieteného vierou. „Môžu
nám pomôcť, aby ste boli štedrejší k
Bohu“ napísal don Álvaro, „ale
nemôžu byť ani jediným ani hlavným

motorom našej vernosti, pretože to by bola sentimentálnosť, skutočne nebezpečná deformácia lásky. Príliš veľa ľudí kladie prehnaný dôraz na to, ako sa cíti. Spoliehajú sa príliš na srdce a málo na rozum. Ak sa im chce, ak majú chuť, s nadšením si myslia, že dokážu všetko. Ale ak sa im nechce, ochabnú. My sa musíme mať pred týmto na pozore (...). Len tak si v momentoch skúšky uvedomíme, že nevernosť nie je nikdy založená na rozumnom dôvode“[15].

Don Álvaro nasledoval predovšetkým veľmi zblízka Pánovo volanie. Boh ho obdaril výnimočnými ľudskými aj nadprirodzenými vlastnosťami a on ich všetky položil do služby poslaniu, ktoré dostal. Známa je jeho odpoveď madridskému biskupovi v čase krátko pred jeho kňazskou vysviackou. Don Leopoldo mu povedal, že vďaka jeho významným

občianskym a akademickým titulom je veľmi váženým a rešpektovaným človekom v cirkevných kruhoch, v ktorých má uskutočniť veľa úloh, ktoré mu náš Otec zveril. Ale po jeho kňazskej vysviacke, predvídal biskup, o túto váženosť u mnohých príde. Don Álvaro mu odpovedal, že mu je to jedno, pretože už od chvíle, ako prijal pozvanie z neba posväcovať sa v Opus Dei, odovzdal všetko svoje – ľudskú prestíž, plány, profesionálne možnosti – Bohu. Nezáležalo mu na mienke druhých, ale na túžbe milovať Boha a plniť jeho vôľu. Chcel sa *skryť a zmiznúť* tak, ako svätý Josemaría, aby bol vhodným nástrojom v službe Cirkvi.

Jeho túžba stotožniť sa s duchom Diela sa celkom zreteľne prejavila vo chvíli, keď bol menovaný za prvého nástupcu svätého Josemaríu. Povedal, že nezvolili Álvára del Portillo, ale že znovuzvolili nášho Zakladateľa, ktorý pokračuje v

riadení Diela z neba. Nevidel nič zvláštne ani nezvyčajné v tomto spôsobe vyjadrovania sa a jednania, pretože bol hlboko presvedčený o tom, že si ho Boh vybral na to, aby bol *tieňom* nášho Otca na zemi a neskôr sprostredkovateľom veľkej časti jeho milostí veriacim Opus Dei a mnohým ďalším mužom a ženám po celom svete.

Vir fidélis multum laudábitur[16], verný človek bude veľmi požehnávaný. Plným právom môžeme túto vetu Písma aplikovať na milovaného dona Álvaroa. Ján Pavol II. tak urobil v telegrame, ktorý nám poslal v ten istý deň 23. marca 1994, keď zomrel tak dobrý Otec a Pastier. Počas toho, ako vyjadroval všetkým veriacim Diela úprimnú sústrasť, spomínal „s vďačnosťou Bohu na život zomrelého, ktorý bol naplnený kňazskou a biskupskou horlivosťou, na jeho neustály príklad sily a dôvery v Božiu Prozreteľnosť,

ako aj na jeho vernosť Petrovmu stolcu a jeho veľkorysú službu Cirkvi ako blízky spolupracovník a zaslúžilý nástupca ... Josemaríu Escrivá“[17].

Ďalším úžasným výročím, ktoré nám hovorí o tejto kresťanskej čnosti, je kňazská vysviacka nášho zakladateľa na konci mesiaca. 28. marca 1925 náš Otec novým, sviatostným spôsobom spečatil záväzok vernosti, ktorý v sebe pestoval už od chvíle, keď ešte ako dospievajúci začal tušiť Božie volanie. Zachovával ho po celý čas živým a činným a na sklonku svojho života mohol preto povedať: ***Nikdy nezakolíšťe! Už teraz vám hovorím (...) že máte božské povolanie, ktorým vás Ježiš Kristus volá už od večnosti. Nielen že na vás ukázal prstom, ale pobožkal vás na čelo. Vaša hlava preto pre mňa žiari ako hviezda. To s tou žiariacou hviezdou má tiež svoju históriu ... Sú to tie veľké hviezdy, ktoré v nociblikajú tam vysoko***

hore na tmavomodrom nebi, ako veľké úžasne žiarivé diamanty. Tak jasné je aj vaše povolanie, vaše aj moje[18].

Pokračujme v modlitbe za Cirkev a za pápeža, najmä počas duchovných cvičení, ktoré ho čakajú. Ja začínam duchovné cvičenia zajtra, aby som sa potom mohol zúčastniť na kongrese organizovanom k stému výročiu dona Álvara od 12. do 14. marca na Pápežskej univerzite Svätého kríža. A dnes udelím, ako vždy s veľkou radosťou, diakonské svätenie dvom pridruženým Prelatúry vo farnosti svätého Josemaríu. Prosme Pána, aby boli veľmi verní tomuto novému prijatému povolaniu, a rozšírme zároveň túto našu modlitbu na všetkých seminaristov a kňazov celého sveta.

Nechcem skončiť skôr ako vás uistím, že keď budem 22. pri spomienke na odchod dona Álvara do neba sláviť

svätú omšu v bazilike sv. Eugéna,
budem ešte viac – ak sa to vôbec dá –
spojený s vami všetkými a budem
prosiť Pána, aby nás učinil úplne
vernými a naplnil nás svojou
horlivosťou za duše ako to často
pripomína pápež. Ako vám vždy
hovorím, podporujte moje úmysly.

S láskou Vás žehná

Váš Otec

+ Javier

Rím, 1. marca 2014

.....

[1]Svätý Josemaría, List z 24.3.1931,
č. 43.

[2]Svätý Josemaría, Ísť s Kristom, č.
58.

[3]Kongregácia pre kauzy svätých,
Dekrét o čnostiach Božieho

služobníka Álvara del Portilla, Rím,
28.6.2012.

[4] Tamtiež.

[5]Ž 145, 13.

[6] Pápež František, Encyklika *Lumen fidei*, 29.6.2013, č. 50.

[7] *Tamtiež.*, č. 10.

[8] Benedikt XVI., Homília vo Fatime,
12.5.2010.

[9]Don Álvaro, Poznámky z
rodinného stretnutia, 11.3.1991.

[10]*Mt* 20, 22.

[11] Rímsky misál, slávnosť svätého
Jozefa, *Vstupná antifóna* (*Lc* 12, 42).

[12]Svätý Josemaría, Poznámky z
rodinného stretnutia, 19.2.1974.

[13]Don Álvaro, List, 1.2.1987 (*Cartas de familia*, diel I, č. 287).

[14] Svätý Josemaría, Poznámkky z rozjímania, február 1972 (*En diálogo con el Señor*, s. 154)

[15] Don Álvaro, List, 19.3.1992
(Cartas de familia, diel III, č. 321).

[16] *Prís* 28, 20.

[17] Ján Pavol II., Telegram Mons. Javierovi Echevarría, 23.3.1994.

[18] Svätý Josemaría, Poznámkky z rozjímania, 19.3.1975 (*Por las sendas de la fe*, Ed. Cristianidad, Madrid 2013 s. 151).